

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2008. év június hó 13. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

ÍTÉLETET:

A *hivatalos személy által elkövetett vesztegetés büntette* miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Pest Megyei Bíróság 11.B.665/2005/17. számú ítéletét a büntetést kiszabó részében *megváltoztatja*.

A vádlott büntetését *1 (egy) évi*, végrehajtásában 2 (kettő) évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre *súlyosítja*.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Pest Megyei Bíróság a 2007. év november hó 12. napján kelt 11.B.665/2005/17. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki hivatalos személy által elkövetett vesztegetés büntetében, ezért őt 50 napi tétel, napi tételenként 1000 Ft, összesen tehát 50.000 Ft. pénzbüntetésre ítélte. Rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére, annak szabadságvesztére történő átváltoztatásáról, valamint a bűnügyi költség viseléséről is.

Az ítélet ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a kiszabott büntetés súlyosítása végett, míg a vádlott és védője felmentésért fellebbeztek.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.34/2008/1-I. számú átiratában változatlan tartalommal tartotta fenn a bejelentett fellebbezést. Álláspontja szerint az ítéleti tényállás hiánytalan, azonban a bűnösségi körülmények korrekcióra szorulnak. A vádlott javára ugyanis a büntetlen előélet enyhítő körülményként nem

értékelhető, mivel a vádlott hivatalos személynek tekintendő a betöltött munkaköre alapján. Ugyanakkor terhére további súlyosító körülményként kell értékelni, hogy a cselekményt kitartó szándékkal követette el, hiszen több alkalommal is kérte a 100.000 Ft-ot sértettől. Mindezekre figyelemmel vele szemben végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása indokolt.

A vádlott a fellebbezését írásban is részletesen megindokolta. Beadványában - az eljárás során előterjesztett érdemi védekezését lényegében megismételve - arra hivatkozott, hogy a sértettel személyesen soha nem találkozott, ezért nem felel meg a valóságnak az az ítéleti ténymegállapítás, mely szerint ő a sértettel az utcán beszélt meg találkozót.

Hivatkozott arra is, hogy a több évtizedes gyakorlata szerint ügyfelektől beadványt csak átvételi elismervény ellenében szokott átvenni, így ezért sem felelhet meg a valóságnak a sértett azon előadása, hogy a hivatalos iratok átadására az utcán került sor. Beadványában kifogásolta, hogy a bíróság aggálytalanul fogadta el tanú1 vallomását, pedig e tanú nem adott róla pontos személyleírást, és nem felel meg a valóságnak az állítólagos beszélgetés helyszínéről adott leírás sem. Azt nem vitatta, hogy tanú2 egy alkalommal tájékoztatta őt a vele szemben beérkezett panaszról, ennek azonban következménye - a bejelentés alaptalansága miatt - nem lett. Mindezek alapján indítványozta, hogy a bíróság ne adjon hitelt a sértettnek és ne kezelje tényként az általa elmondottakat, hanem az ő vallomását fogadja el hitelesnek és ennek alapján őt az ellene emelt vád alól mentse fel.

A védő a nyilvános ülésen a bejelentett fellebbezését változatlanul fenntartotta. Álláspontja szerint a sértett magatartását feltételezhetően „bosszú” vezérelte akkor, amikor feljelentést tett a vádlott ellen. Az eljárás során feltárt bizonyítékokból ugyanis álláspontja szerint az egyértelműen megállapítható, hogy az események nem történhettek úgy, ahogyan azt a sértett elmondta, és ahogyan azt az ítéleti tényállás tartalmazza. E körben hivatkozott a sértett vallomására, amelyben azt hangoztatta, hogy az önkormányzatnál korábban mindig mindent el tudott intézni. E vallomás szerint ez volt az első eset, hogy őt valaki a folyamatban lévő ügyének elintézésében akadályozta kötelességszerű és előírászerű magatartásával. A sértett vallomásának a hitelességét kérdőjelezi meg többek között az a tény is, hogy a feljelentés megtételére csak hónapokkal az állítólagos vádbeli eseményt követően került sor.

Kétségesse teszi a tanú vallomásának hitelét az is, hogy az állítólagos pénz kérésére az utcán került sor, ahol - a vádlott nagyothallására figyelemmel - mindenképpen kiabálniuk kellett volna, márpedig ez életszerűtlen. A védő ugyancsak aggályosnak tartotta a tanú1 által elmondottakat is. E tanú sem a nyomozati eljárás során, sem a tárgyaláson nem ismerte fel a vádlottat, és az is jelentőséggel bír, hogy az állítólagos cédula - amelyre tanú1 a nevét és címét, vagy telefonszámát felírta - az eljárás során nem került elő. Ennek a ténynek a védői álláspont szerint azért is különös jelentősége van, mert a sértett az eljárás során mindvégig azt állította, hogy ezt a cédulát a nyomozó hatóságnak átadta, és így

sikerült tanú1-t kihallgatni, márpedig ennek az iratok között semmiféle nyoma nincs. Mindezek alapján a védő kétirányú indítványt terjesztett elő. Egyrészt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság tárgyalás keretében vegyen fel bizonyítást, idézze meg tanú1-t és a sértettet és őket, valamint a vádlottat ismét hallgassa ki és szembesítse az állítólagos utcai beszélgetésre, valamint tanú1 adatainak mikénti rögzítésére vonatkozóan. Másodlagosan pedig a védelem felmentésére tett indítványt.

A bejelentett ügyészi fellebbezés eredményre vezetett, míg a vádlott és védő fellebbezése alaptalannak bizonyult.

Az ítélet az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348.§-ának (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le. Feltárta a vád tárgyává tett cselekmény elbírálásához szükséges bizonyítékokat, amelyek felsorolása és tartalmi ismertetése az ítéletben kimerítően megtörtént, és lényegében az is megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat mérlegelő kötelezettségének is lényegében eleget tett.

Az elsőfokú bíróság túlnyomó részében megalapozott tényállást állapított meg, amely meghatározó részében mentes a Be. 351.§-ának (2) bekezdésében írt hibáktól, és a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján csak kisebb részében, az alábbiak szerint szorul kiegészítésre:

I.

A sértett és a vádlott már a vádbeli eseményt megelőzően is ismerték egymást. A sértett ugyanis már korábban is rendszeresen bejárt a büfével kapcsolatos ügyek intézése miatt tanú3- hoz, aki az ügy korábbi előadója volt, és akivel a vádlott egy szobában dolgozott (a vádlott, a sértett, tanú3 vallomásai).

II.

A vádlott és a sértett legelső alkalommal az önkormányzat épülete mellett a parkolóban találkozott, ahol a vádlott a gépkocsijából éppen kiszálló sértettet már várta, és megszólította (a sértett tárgyalási vallomása).

III.

Kiegészítendő a tényállás azzal is, hogy ez alkalommal tanú1 hallotta a vádlott és a sértett között folytatott beszélgetés lényegét ezen belül azt, hogy a vádlott valamilyen engedélyért 100.000,- forintot kért, és látta azt is, amikor a sértett több iratot ad át a vádlottnak (a sértett és tanú1 nyomozati és tárgyalási vallomásai).

IV.

Ezt a beszélgetést követően a vádlott több alkalommal különböző felhívások teljesítése végett berendelte a sértettet az önkormányzathoz és ez alkalommal mindig újabb és újabb határidőt ígért a határozat meghozatalára.

V.

Végül az ítélet 4. oldal 1. bekezdés 2. sorát akként helyesbíti, hogy nem a sértett kért pénzt a vádlottól, hanem a vádlott kért pénzt sértettől.

E kiegészítésekkel a megállapított tényállás minden tekintetben megalapozott és a Be. 252.§-ának (2) bekezdése értelmében irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az ítélőtábla az elsőfokú ítéleti tényállást és az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét is támadó fellebbezését nem tartotta megalapozottnak.

Megállapítható, hogy jelen ügyben a tényállás mérlegeléssel, az elsőfokú eljárásban feltárt bizonyítékok értékelése, elemzése és összevetése útján lett megállapítva. Az elsőfokú bíróság e mérlegelési tevékenysége során a feltárt bizonyítékok közül a tényállását a sértett, tanú1, és tanú2 vallomásait elfogadva állapította meg. Az eljárás során feltárt egyéb bizonyítékok részben alátámasztották e három tanú vallomását, illetve megállapítható, hogy azok nem voltak ellentétesek a három tanú által az eljárás során következetesen állított tényekkel. Lényegében ez indokolta azt is, hogy a másodfokú bíróság a védő által előterjesztett bizonyítási indítványnak nem adott helyt azért, mert ezen tanúk ismételt kihallgatása és esetleges szembesítése sem eredményezhetné az elsőfokú bíróság által feltárt bizonyítékok láncolatának a megváltoztatását.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlott és a védő fellebbezése tehát az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét támadta, így eredményre nem is vezethetett.

A megalapozott tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette a cselekményt.

Lényegében helyesen sorolta fel az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó bűnösségi körülményeket is, amelyek azonban kisebb korrekcióra szorulnak. E szerint az enyhítő körülmények közül a másodfokú bíróság mellőzi a büntetlen előéletre történő utalást, mivel ez a vádlott alkalmazásának feltétele volt az adott munkahelyen és az adott munkakörben, ugyanakkor súlyosító a kitartó elkövetői szándék.

A bűnösségi körülmények értékelésekor az elsőfokú bíróság túlzott jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek, és tévedett akkor, amikor enyhítő szakasz alkalmazásával pénzbüntetés kiszabását tartotta indokoltnak.

A vádlott által elkövetett cselekmény jellegére, valamint a javára értékelhető bűnösségi körülményekre figyelemmel megállapította a másodfokú bíróság, hogy

azok a vádlott javára nem értékelhető olyan nyomatékos enyhítő körülményként, amelyek az enyhítő szakasz alkalmazását indokoltá tenné. A vádlott által betöltött munkakör, a jelentős összeg többszöri hangsúlyozott kérése, súlytalanná teszi a vádlott javára szóló enyhítő körülményeket, és mindenképpen, a törvény különös részében meghatározott keretek között kiszabott büntetés alkalmazását indokolják. Ennek alapján a Fővárosi Ítéltábla a vádlottat a rendelkező részben megjelölt tartamú börtönbüntetésre ítélte. Ugyanakkor megállapította, hogy a vádlott életkora és betegsége alapján lehetőség van a kiszabott büntetés Btk. 89. § (1) és (3) bekezdésében írtak szerinti felfüggesztésére.

Ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdés alapján a büntetés kiszabó részében megváltoztatta, a kiszabott büntetést súlyosította, míg az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 371.§-ának (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, a 2008. év június hó 13. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Halász Irén sk.
előadó bíró

. Magócsi István sk.
bíró

A Pest Megyei Bíróság 11.B.665/2005/17. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.104/2008/5. számú ítéletével a mai napon jogerőre emelkedett és a kiszabott szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2008. év június hó 13. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Pécsi Orsolya
tisztviselő